Laurențiu M. Badea

Cel Mai MiC Spiriduş

Laurențiu M. Badea

CEL MAI MIC SPIRIDUȘ

I

Lilly stă cu ochii ficși pe fereastră, privind fulgii de zăpadă cum se înghesuie toți pe aleea din fața casei și încet, încet se acoperea totul cu un strat pufos de zăpadă. Ar fi vrut să iese cu ceilalți copii la joacă, pentru că e bucurie mare printre copiii de afară care ieșiseră toți să se bucure de prima ninsoare. E chiar ziua dinainte de Crăciun, iar fetița, nu mai mare de 5 anișori, micuță de statură și cu obrăjorii îmbujorați, așteaptă cuminte să vină mama ei ca să petreacă împreună Crăciunul cu amândoi părinții. Și tatăl ei așteaptă să audă vești de la ea, lângă telefon, citind liniștit pe fotoliu o carte deschisă la jumătate. Lilly este nerăbdătoare să-și îmbrățișeze mama, pentru că se vedeau doar Sâmbăta și Duminica, uneori chiar mai multe zile când erau sărbători, ca aceasta. Ea lucrează într-un alt oraș, departe de casa micuței Lilly și a tatălui ei, însă când venea acasă, aducea dulciuri și câte o jucărie. Dar pentru Lilly cel mai frumos cadou pe care i-l dăduse mama ei era un iepuraș gri și pufos ca o pernuță, pe care nu-l lăsa deloc din mânuță și îl purta peste tot cu ea, chiar și la masă, ori când dormea. Chiar și acum când privea pe fereastră copiii care se jucau în zăpadă, iepurașul Mousie — îl numise așa pentru că era gri ca un șoricel — privea și el pe fereastră cu fetița. Doar ce se auzi o sonerie și fetița o zbughi sprinten prin casă, cu Mousie fluturând după ea, spre ușa de la intrare.

"Este telefonul, Lilly!" îi spuse tatăl dându-și jos ochelarii. Dar nu apucă să-i pună pe măsuță, că fetița apucă imediat telefonul.

"Alo, mami?"

"Da, scumpa mea, eu sunt. De unde știai?" întrebă vocea mamei la telefon, fericită că își aude copilul.

"Pentru că te așteptam și am văzut ca nu vii, dar știam eu că suni înainte."

Dar mama ei îi spuse ca nu poate veni în prima zi de Crăciun pentru că ninge prea mult acolo la ea și trebuia să mai amâne pentru încă o zi. Îi promise că vine să petreacă restul Crăciunului cu ei și chiar Anul Nou, îi

spuse că o iubește și că abia așteaptă să se întâlnească pentru că are cadouri frumoase de împărțit. Micuța Lilly se întristă, dar lăsă numai puțin să se vadă, se mulțumi cu totuși va veni. Îi spuse mamei că înțelege, că o iubește mult, apoi puse receptorul la urechea tatălui ei, care o mângâie pe cap. Plecă însă tristă în cameră, dar nu plânse. E seara oricum și copiii trebuie să intre la cină. Se gândi la ce îi scrisese lui Moș Crăciun să îi aducă sub brăduț în noaptea asta. Și atunci își dădu seama că trebuia să îi ceară Moșului altceva. Găsi câteva creioane colorate în cutia cu jucării, o coală de hârtie de pe biroul ei mic și începu să scrie o nouă scrisoare pentru Moș Crăciun. Dar apoi își dădu seama că nu are timp să o trimită. Și când o va primi Moșul până la noapte? Are timp oare Moșul să pregătească totul până la dimineață? Poate că are, dacă îl va întâlni pe Moș Crăciun în persoană. După ce tatăl ei îi citește povestea de culcare și o sărută pe frunte, se va preface că doarme. Îl va aștepta pe Moș Crăciun când va veni să îi aducă darul, îi va da scrisoarea cea nouă și îl va ruga frumos să o ajute. Și așa începu să scrie bucuroasă o scrisoare colorată cu litere mari și multe desene, ca să iasă în evidență și să-i placă Moșului.

II

În cel mai nordic tărâm al Laponiei, unde nici o sanie făcută de om nu poate pătrunde, se află Sătucul Moșului în luminișul unei păduri dese și foarte înzăpezite. Casele viu colorate ale spiridușilor, mai mici decât cele ale noastre, ale oamenilor, sunt înconjurate de brazi foarte înalți, verzi și plini de zăpadă. Mai înalt decât brazii este un turnuleț strâmb, vopsit cu roșu și alb, care are un observator în vârf, din care iese luneta unui telescop de bronz strălucitor prin care privește Pepper, un spiriduș grăsuț, cu barba stufoasă. Peppy, fiul lui Pepper, urcă repede scările până sus la observator și îi ceru permisiunea tatălui său să meargă și el anul ăsta cu Moș Crăciun la împărțit cadouri, iar acesta fu de acord, dar cu o singură condiție: să își ia fularul verde, ca să nu tragă curent pe sanie. Lui Peppy nu-i plăceau hainele groase, pentru că spiridușii sunt foarte rezistenți la frig, dar dacă așa îl făcea pe tatăl său să se simtă împăcat, luă fularul și coborî pe scări în mare grabă. În mijlocul Sătucului este Atelierul Moșului și înăuntru, spiridușii zoresc să termine ultimele pregătiri pentru plecarea lui Moș Crăciun. Shiny Upatree, spiridușul cel mai bătrân din tot Sătucul, supraveghează toată operațiunea și are grijă ca totul să meargă bine. Shiny este poate chiar mai bătrân ca Moș Crăciun și are o barbă albă ca zăpada și lungă până la genunchi. El este cel mai bun prieten al Moșului și împreună au construit Sătucul și Atelierul de făcut jucării. După ce ultimele cadouri fură ambalate, Bushy Evergreen, spiridușul inginer al Atelierului și inventator, opri mașina magică de făcut jucării și se apucă să îi ajute pe ceilalți spiriduși să pună jucăriile frumos ambalate în sacul magic al Moșului. Nu trecu mult că intră și Peppy în Atelier, fără să-și șteargă ciuboțelele, ca de obicei, și fugi cu fularul după el țintă la Moș Crăciun, care verifica a doua oară lista cu copiii cuminți la care trebuia să meargă în noaptea asta. Alături de Moș Crăciun era Alabaster, asistentul lui de încredere cu ochelari mici de vedere și nasul lunguieț. Când Peppy ajunse lângă Moș Crăciun, cu fularul mai mare decât el, oprindu-se din fugă, încercă să-i spună Moșului că vine cu el, că-l lasă tatăl său și abia reuși printre gâfâieli, de oboseală. Alabaster îl mustră cu privirea, fiindcă nu

se purta frumos în fața Moșului, dar Moșul râse în hohote cu glasul său gros, ținându-se de brâul ce-i împrejura talia rotofeie.

"Ho Ho, sigur că poți veni cu mine dacă Pepper te lasă. Dacă vrei, mergi să vezi cum se descurcă Wunorse cu sania și ajută-l să înhame renii. Apoi mergem când sacul este gata umplut," îi zise Moșul printre râsete.

Și Peppy plecă să-l ajute pe Wunorse, cel care avea grijă de sania Moșului și de renii zburători. Ba chiar, el este cel care a desenat prima dată forma saniei înainte să fie construită. Wunorse este un spiriduș tare ghiduș și se ține numai de glume, dar își ia îndatoririle foarte în serios, ca orice spiriduș. El întotdeauna este de părere că treburile se fac cel mai bine atunci când ești bucuros și așa îi menține fericiți și pe reni, altfel nu ar putea să zboare. Când Wunorse îl văzu pe Peppy, izbucni în râs.

"Peppy, este tare hazliu fularul tău! Iar ți-a greșit doamna Crăciun mărimea când ți l-a croșetat?"

"Tatăl meu mi l-a făcut cadou anul trecut. Mi-a spus că i l-a dat un om cu o sanie, de partea cealaltă a pădurii. Este făcut pentru oameni," îi spuse Peppy. "Și mie îmi place, mai ales că este verde, dar este prea mare pentru mine."

Și, în timp ce îl ajuta pe Wunorse, îi povesti mai apoi cum tatăl său îl făcuse să ia fularul, altfel nu putea să meargă cu Moșul și cum se bucura nespus că se poate plimba și el în sfârșit cu sania în jurul lumii. Și ca în fiecare an, Moș Crăciun ia cu el 5 spiriduși să îl ajute să împartă daruri copiilor din întreaga lume. În Atelier, Bouncy și Zippy, doi spiriduși năzdrăvani, se ceartă care să meargă cu Moșul anul ăsta, pentru că aproape în fiecare an fuseseră pe rând, dar anul trecut lipsiseră amândoi și acum nu mai știau care fusese ultimul. În cele din urmă, tot Moș Crăciun îi împăcă pe cei doi frați — fiindcă spiridușii Bouncy și Zippy sunt frați — și le spuse că Alabaster are altă treabă anul ăsta și că pot veni amândoi, dar că le va da în grijă lista cu copii. Cei doi se bucurară și plecară să le dea vestea prietenilor lor, Lucky și Sunny, împreună cu care aveau să călătorească. Lucky este un spiriduș tare pofticios, grăsuț și chicotitor, dar are o abilitate care îi prinde Moșului foarte bine: este atât de norocos încât întotdeauna găsește foarte repede cadourile în sacul magic fără să caute foarte mult. Sunny este

singurul spiriduș dintre cei mai tineri spiriduși care știe cum să zboare cu sania Moșului și nu de puține ori are nevoie Moș Crăciun să mai ia cineva cârma din când în când. Și astfel, cu toții nerăbdători, se grăbesc să pună cadourile împachetate în sacul ce devenea vizibil din ce în ce mai mare. Dar ceasul trece și mai este doar puțin până ce Moș Crăciun va trebui să plece, ca să aibă timp să trimită toate darurile unde trebuie. Că tot veni vorba de ceas, Bushy aproape că uitase de ceasul magic al Moșului dacă nu-i atrăgea atenția bătrânul Shiny. Ceasul magic este foarte important, pentru că fără el Moș Crăciun nu ar reuși niciodată să aducă daruri tuturor copiilor într-o singură noapte. Bushy fugi repede să aducă ceasul care este ținut în siguranță într-o cutie frumos sculptată în lemn de brad și pictată de cei mai talentați spiriduși ai Sătucului. Dar în fiecare an, ceasul trebuia uns bine, altfel se putea bloca sau cine știe ce s-ar putea întâmpla!? Bushy unse ceasul repede și speră din toată inima să meargă cum trebuie, adică să oprească timpul pentru toată lumea în afară de spiriduși și de Moș Crăciun. Și ca să îl testeze, merse până afară și zări câțiva iepurași care se speriară și săriră să fugă în pădure. Spiridușul apăsă imediat pe mica rotiță a ceasului și iepurașii rămaseră blocați în aer, iar fulgii de ninsoare se opriră pur și simplu din cădere. Mai apăsă odată și totul reveni la normal, iepurașii țopăiau și fulgii se așezau cuminți pe covorul de nea. Gata, totul era pregătit! Renii așteptau înhămați la sania pe care spiridușii puseseră sacul magic, plin de cadouri, iar doamna Crăciun le pregătise tuturor spiridușilor prăjituri cu ciocolată. Și după ce toți spiridușii se bucurară de micul desert, Moșul îl sui pe Peppy în vârful sacului ca să aibă grijă de el. În fața sacului, îi așeză pe frații Bouncy și Zippy, care au grijă de lista copiilor, iar în partea din față, unde stă Moșul, îi urcă de o parte și de alta a sa pe Lucky și pe Sunny. Moș Crăciun luă frâiele în mână și cum le scutură, se auziră zurgălăii saniei până dincolo de pădurea deasă. Așa știau renii că trebuie să-și ia zborul și încet porniră la fugă, cu sania roșie după ei, nouă toți la număr și vajnici ca niște zmei. Peppy se înveli repede cu fularul și se ținu strâns de sac, ceilalți spiriduși chicoteau de bucurie, iar Moșul trase de frâie și renii își luară zborul deasupra brazilor înalți, scuturându-le zăpada de pe vârfuri. Toți spiridușii aplaudau, își fluturau căciulițele în aer și le aruncau în sus, privind sania Moșului cum zbura pe lângă Luna de după norii străvezii.

"Ho, Ho, Ho!" râse Moș Crăciun. "Țineți-vă bine, copilașii mei! Abia am decolat. Acum zburăm ca gândul. Ho, Ho, Ho!"

Și cum mai scutură odată frâiele, sania străbătu cerul ca o stea căzătoare și se pierdu în orizont.

III

Mai târziu, acasă la micuța Lilly, doar luminițele din bradul de Crăciun se mai vedeau aprinse și câteva beteli ce sclipeau în ferestre. În camera ei, Lilly încerca să nu adoarmă, dar tot mai ațipea din când în când. Era aproape miezul nopții și Moșul nu venise, sau poate nu îl auzise. Dar tot mai aștepta. În brațele ei mici ținea scrisoarea strâns, iar Mousie o veghea. Curând, fetița ațipi, dar nu pentru mult timp, că de afară se-auziră clinchete de clopoței și mii de zurgălăi printre fulgii de ninsoare ce cădeau pe zăpadă. Și când se opriră, crezu că i s-a părut. Un mic tropot pe acoperiș o făcu să se răzgândească și trase repede păturica, îl apucă pe Mousie și, când să sară din pătuț, se opri în aer.

"O, nu! Oare ce mă fac acum? Cum îi mai dau scrisoarea Moșului dacă nu pot să mă mișc?" gândi mica fetiță.

Dar, printr-o minune, începu să cadă încet pe covor și tot foarte ușor începu să fugă spre sufragerie, unde era brăduțul. Se mișca atât de greu încât crezu că nu ajunge și, când totuși ajunse, îi văzu pe spiriduși cum se plimbau rapizi prin casă și nu mai mari ca ea. Iar lângă brad era chiar Moșul, cu hainele lui roșii și barba lui stufoasă, așezând cadouri pentru toți cei din casă. Un spiriduș ținea în mâini o listă și altul tăia cu pana încă un nume de pe ea. Alt spiriduș grăsuț era pe jumătate intrat în sacul cel mare al Moșului și, cu picioarele în sus, dădea din ciuboțele să-l scoată cineva. Un spiriduș mai mic, chiar lângă fereastră, avea un ceas frumos cu lănțișor de aur și se uita pe geam. Și se uita la ceas și se uita afară și-i spuse Moșului:

"Cred că nu mai funcționează. Priviți acel cățel cum fuge încet pe stradă! Și fulgii care cad foarte încet pe zăpadă."

Și toți veniră să vadă. Bouncy și Zippy îl apucară pe Lucky de câte un picior și-l scoaseră din sac și cu toții se holbau la ce era afară.

"Of", oftă Moșul, "iar nu mai merge ceasul! Și anul trecut am pățit la fel, dar m-am descurcat bine și așa cu el. Dar ca să fim mai siguri, ne-ntoarcem

la Sătuc să îl repare Bushy și revenim apoi s-aducem copiilor și ultimele daruri."

Și cum priveau pe geam, fetița-și luă avânt să sară peste sac. Cum sări în aer încet deasupra lui, spiridușul mic apăsă pe ceas și timpul reveni, iar mica fetiță căzu direct în sac printre sute de cadouri și zeci de jucării. Nici spiridușii și nici Moșul nu văzuseră nimic. Bouncy și Zippy luară sacul și cu toții plecară pe acoperiș unde lăsaseră sania magică. Puseră sacul în partea din spate a saniei și Peppy se așeză deasupra lui în timp ce vârî ceasul magic în buzunarul vestei sale. Sunny era deja acolo, pentru că ea era cea care păzea sania când ceilalți mergeau să ducă daruri sub brazi și la copii. Ceilalți își luară locul în sanie și Moșul scutură de frâie și zurgălăii răsunară. Peppy numai ce-și scoase fularul, fiindcă i se făcuse cald și voia să-l lege lângă sacul roșu, când deodată o fetiță mică ieși țipând din sac, cu un pluș gri în mână. Peppy se sperie teribil și, când sania porni din loc, se dezechilibră și, când era să cadă, se apucă de micul pluș gri. Dar fetița nu putu să-l țină bine și îl scăpă din mână, iar Peppy căzu cu Mousie pe un acoperiș înalt și plin cu zăpadă.

"O, ce-am făcut!? Săracul spiriduș! Și l-am pierdut pe Mousie! Trebuie să-i spun lui Moș Crăciun... Dar unde mi-e scrisoarea? Cred c-am pierdut-o în sac," zise fetița toată zgribulită de frig. Văzu fularul verde și îl înfășură în jurul ei, după care se scufundă în sacul de cadouri să-și caute scrisoarea pentru Moșul.

"Va avea grijă Mousie de micul spiriduș, sunt sigură de asta!" se gândi fetița cotrobăind prin daruri.

Sunny se întoarse către sac să-i spună lui Peppy că se întorc acasă ca să repare ceasul și îi văzu fularul ieșind din sacul în care i se părea că cineva doarme.

"Peppy..." strigă Sunny spre sac, crezând că-i el acolo, "...să știi că ne întoarcem acasă la Sătuc să ne repare ceasul Bushy cel uituc."

Văzând că nu răspunde, îi spuse Moșului râzând că Peppy e deja obosit și că a adormit buștean în sac, fiindcă-i e frig. Și râseră cu toții și cu toții glumiră pe seama bietului Peppy, care era-n zăpadă și le făcea cu mâna și

chiar cu iepurașul, țopăind pe-acoperiș. Dar nimeni nu-l văzu și, de îndată ce se-auziră iar zurgălăii, sania dispăru în orizont după ce străbătu cerul fulgerător, lăsând în urmă o dâră de lumină.

Pentru o secundă i se făcuse frică. În mână, iepurașul îl privea mirat și Peppy îi legă fundița albastră de la gât, care se desfăcuse atunci când au căzut. Apoi se auzi pe stradă o ceartă între câini, care lătrau întruna și mârâiau nervoși. Peppy sări în pomul din curtea din vecini, apoi pe gardul verde și se rostogoli cu bine pe fulgii pufoși. Fugi pe lângă stradă, ca nimeni să nu-l vadă și se-ndreptă rapid spre încăierare. Când în sfârșit ajunse, văzu o haită mare de câini supărați pe un cățeluș slăbuț, mic și roșcat. Aproape că-l prinseseră și, gata să-l înșface, cățelul cel slăbuț tremura ghemuit lângă un gard. Peppy își aminti de ceasul din vestuță, îl scoase, îi apăsă rotița și timpul aproape se opri, tocmai când câinii răi se năpustiseră spre cățel. Toți câinii și cățelul se mișcau încet, dar numai spiridușul se mișca în voie. Peppy se apropie și luă cățelul mic și ghemuit în brațe, apoi o luă la goană. Când se îndepărtară la o distanță mare, Peppy scoase ceasul și-i apăsă rotița. Timpul reveni îndată și câinii cei mari se treziră alunecând spre gard. Cocoloșiți, buimaci și unul peste altul, se uitau în jur după pipernicit și nu vedeau nimic. Oare era posibil că de așa teroare, cățelul cel bondoc să dispară-n zare ca un laș fricos? Și, mulțumiți de sine, plecară la drum țanțoși cu cozile în sus.

Peppy mângâie cățelul și-i spuse că e în siguranță, iar cățelul fericit dădu voios din coadă. Era chiar cățelușul pe care Peppy îl zărise pe fereastră fugind greoi pe stradă când timpul se oprise acasă la fetiță. Și se gândi îndată:

"Tatăl meu, Pepper, mi-a povestit odată că în astfel de situații este un plan isteț. Trebuie să găsim copacul cel mai mare și mai fălos din zonă și așteptăm sub el, iar Moșul va ști sigur unde să ne găsească."

Cățelul, pricepând perfect ce spuse micul spiriduș, îl trase de vestuță și fugi pe o uliță micuță dintre două case. Peppy îl privi plin de uimire pe micul cățeluș și-nțelegând că vrea să îl ajute, alergă după el cât de iute putu.

IV

Moș Crăciun și spiridușii ajunseră cu bine la micul lor Sătuc. În spate, lângă sac, era fetița Lilly înfofolită cu un fular verzui, dar nimeni n-o văzuse încă, nici Moș Crăciun și nici spiridușii lui. Sania ateriză chiar în fața Atelierului și doamna Crăciun îi întâmpină puțin nedumerită.

"Ați terminat mai devreme decât de obicei?" îi întrebă ea.

"Nu încă, dar aproape," îi răspunse Moșul zâmbind. "S-a stricat și anul ăsta ceasul magic și am venit să-l reparăm. Până la dimineață, toți copiii vor avea sub brad cadouri."

Cu toții coborâră din sanie, dar nu și micul Peppy. Sunny, cu vocea ei pițigăiată, strigă spre el fără să-l vadă:

"Ieși din sac, Peppy, căci am ajuns acasă! Dacă vrei să dormi, mergi să dormi dar și ne lasă! Vreau să-mi dai doar ceasul să-l reparăm de-ndată, că suntem tot în grabă."

Dar Peppy nu răspunse, ci doar un mic oftat și un suspin ciudat, parcă era de fată.

"Peppy..." strigă din nou, când se urcă să-l vadă. Și-n loc de micul Peppy, găsi pe-altcineva într-un fular verzui și, cu un strigăt tare, deșteptă tot Sătucul.

"AAA! Tu nu ești deloc Peppy, tu ești o mică fată!" Și fata speriată își puse mâinile la ochi, plângând și sughițând neîncetat.

Moșul, venind s-o vadă, o mângâie pe cap și, cu un zâmbet drag, o întrebă pe fată dacă ar vrea o prăjitură dulce cu un pahar de lapte cald. Și dând din cap că vrea, suspinul se opri, iar doamna Crăciun, zâmbitoare, cu dulciuri o servi.

Micuța Lilly, liniștită, tuturor cu amănunt le povesti cum a pierdut scrisoarea cu mica ei dorință în sacul de cadouri, despre spiridușul care s-a

speriat și a căzut cu Mousie pe casa din vecini. Și au râs cu toții și s-au păciuit, că doar știau că Peppy este cel mai strașnic spiriduș când vine vorba de călătorit, iar micuța Lilly nu a pățit nimic.

"Dar nu mai am scrisoarea și nu mai poți să-mi dai cadoul de Crăciun..." oftă micuța Lilly cu nasul în fular.

"Dacă nu e scrisoarea, ești tu aici, acum. Și mai frumos ca o scrisoare este sufletul copilului care crede încă în magia de Crăciun. Așa că spune-mi mie ce îți dorești mai mult sub bradul tău să pun?"

Auzind pe Moșul înțelegător, își aminti ce-a scris în scrisorică și spuse repejor cu voce subțirică:

"Nu vreau deloc păpuși, nu vreau nici alte jucării, vreau doar să fiu cuminte pentru părinții mei, să mă poată iubi. Vreau să fim împreună la masa de Crăciun, să facem multe poze și să ne-mbrățișăm."

În Sătucul magic, cu toții se-ntristară și plânseră și toți o mângâiară. Iar Moșul, ștergând lacrimile fetiței de pe chipul ei timid, îi spuse-nduioșat:

"Draga mea, Lilly, tu ești copil cuminte și nu ai greșit niciodată cu nimic. Părinții tăi sunt mândri de tine și ambii te iubesc la fel de mult, nu doar un pic. Eu nu ofer în daruri emoții și trăiri, noi facem numai dulciuri și mici jucării, care aduc în case la copii zâmbete frumoase și, poate, puține bucurii."

Și, după ce făcu o pauză o clipă, Moșul își aminti ceva frumos și spuse:

"Dar nu te întrista, pentru că știu pe Cineva care poate s-ajute cadoul să-ți aduc!"

Și zâmbi fetița pentru prima oară și îl luă în brațe pe Moș Crăciun și toți se bucurară.

Dar cum să repare ceasul spiridușul Bushy dacă nu e ceas, pentru că-i la Peppy, iar spiridușul Peppy e încă rătăcit în acel oraș. Dar istețul Bushy se gândi îndată, scoase din cămară o sticluță mată și îi spuse Moșului să ungă ceasul pe lângă rotița pe care se-apasă.

Și așa plecară înapoi în lume, iar fetița Lilly se ținea de sac și se bucura să vadă stelele și Luna, casele de jos cu lumini la geam, brazii împodobiți și fulgii frumoși ce cădeau întruna. Curând ajunseră acasă la mica fetiță. Sunny o înveli în pat și îi ceru scuze că s-a speriat.

"Uite..." spuse Lilly desfăcând fularul, "...este al lui Peppy, spiridușul care a căzut cu Mousie. Sunt sigură că Mousie i-a purtat de grijă."

"Nu te îngrijora. Îl vom găsi pe Peppy și când îl luăm pe Mousie, îl vom înapoia," îi spuse Sunny luând fularul lui Peppy și, cum o sărută pe frunte, micuța Lilly adormi de-ndată.

V

Departe de oraș, la marginea pădurii din apropiere, e un stejar înalt ce nu se potrivește. Sub stejar, Peppy și cățelușul cu blănița roșiatică așteptau cu Mousie sania lui Moș Crăciun. Nu trecu mult timp și o lumină fulgerătoare străbătu pe cer. După numai câteva clipe, în fața lor aterizară renii Moșului cu sania trasă de ei. Din sanie coborâră Moșul și prietenii lui spiriduși și toți se-mbrățișară bucuroși. Sunny îi dădu fularul de care dusese dorul Peppy, fiindcă începuse să simtă frigul, chiar dacă era spiriduș, și imediat îl înfășură în jurul lui. Din vestuță scoase ceasul și din sticluța mică și mată, Moșul scoase două picături și unse rotița pe care se apasă.

Și ceasul a funcționat, pentru că până dimineață toți copiii aveau daruri sub brăduț și în mânuțe. Iar micuța Lilly de îndată se trezi când ușa de la intrare doar puțin se auzi. Îl căuta pe iepurașul ei în pat, dar nu îl putu găsi și atunci își aminti că tot ce se întâmplase noaptea nu fusese doar un vis. Sări repede din pat și fugi țintă la brad, iar în mijloc, lângă brad, era tatăl ei și mama, cu mult dor îmbrățișați. Lilly plânse de bucurie și-i cuprinse strâns în brațe pe amândoi părinții cu mânuțele ei mici. Aparent din întâmplare, vremea se liniștise din senin și mama ei avea drum liber pană acasă, unde puteau toți trei să mănânce împreună la masa de Crăciun, să facă multe poze și să o îmbrățișeze pe fetița ei cu multă, multă iubire.

Un ciocănit la ușă și tatăl merse să deschidă, dar când văzu cine era afară o chemă pe Lilly. Cățelușul roșcat cu o zgardă nouă roz și cu clopoțel, îl adusese acasă pe Mousie, iepurașul gri și pufos cu fundă albastră, chiar dacă puțin cam ciufulit. Lilly își rugă frumos părinții să-l păstreze, fiindcă-i drăgălaș și foarte slăbuț și le promise că îl va îngriji și că în fiecare zi o să-l îmbrățișeze.

"Sigur că da! Doar e darul tău. Vezi aici la guler? Este un mesaj pe care se semnează Moșul și cinci spiriduși: Peppy, Sunny, Lucky, Bouncy și Zippy!"

Fetița fericită, îl luă pe roșcovan și-l așeză sub brad pe o păturică, îi dădu mâncare și-l mângâie pe burtică. Și toți citeau mesajul de la Moș Crăciun și

de la spiriduși, prietenii ei buni:

"Fii fericită, scump copil, lângă părinții tăi iubiți

și cu iubirea ta, să știi, veți fi mereu uniți!"